

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Soltanové a soudkyň Mgr. Ladislavy Hrušové a JUDr. Zuzany Vybíralové ve věci žalobkyně Ing. [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupené JUDr. Ludmilou Pávkovou, advokátkou se sídlem Krakovská 7, Praha 1, proti žalovaným 1) Statutární město Liberec, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 1/1, Liberec, IČ 00262978, a 2) LIF a.s., se sídlem Jablonecká 7/22, Liberec V - Kristiánov, IČ 40232751, zastoupenému Mgr. Zuzanou Kučerovou, advokátkou se sídlem Jablonecká 7/22, Liberec, o určení vlastnického práva k nemovitostem, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Liberci č.j. 33 C 26/2011 – 319 ze dne 20. listopadu 2014 ve znění opravného usnesení č.j. 33 C 26/2011 – 321 ze dne 11. února 2015, t a k t o:

- I. Rozsudek Okresního soudu v Liberci č.j.: 33 C 26/2011 – 319 ze dne 20. listopadu 2014 se ve výrocích I. a II. potvrzuje.
- II. Dále se napadený rozsudek ve výroku III. mění tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 2) na náhradu nákladů řízení částku ve výši 21.450,50 Kč, k rukám Mgr. Zuzany Kučerové, advokátky, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 1) plnou náhradu nákladů řízení před dovolacím a odvolacím soudem ve výši 1.800 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 2) plnou náhradu nákladů řízení před dovolacím a odvolacím soudem ve výši 20.700 Kč, k rukám Mgr. Zuzany Kučerové, advokátky, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně ve výroku I rozhodl, že žaloba na určení, že vlastníkem pozemku p.č. 945/5 o výměře 1020 m², pozemku p.č. 945/6 o výměře 579 m², pozemku p.č. 946/2 o výměře 776 m² a pozemku p.č. 950/4 o výměře 883 m², pozemku p.č. 951/2 o výměře 28 m², vše v k.ú. Liberec, obec Liberec, je žalovaný 1) Statutární město Liberec, se zamítá. Ve výroku II ve znění opravného usnesení pak bylo rozhodnuto, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 1) náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, a ve výroku III bylo žalobkyni uloženo zaplatit žalovanému 2) náhradu nákladů řízení ve výši 32.815,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám jeho zástupkyně. V odůvodnění svého rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že žalobkyně se domáhala určení, že žalovaný 1) je vlastníkem pozemku p.č. 945/5 o výměře 1020 m², pozemku p.č. 945/6 o výměře 579 m², pozemku p.č. 946/2 o výměře 776 m² a pozemku p.č. 950/4 o výměře 883 m², pozemku p.č. 951/2 o výměře 28 m², vše v k.ú. Liberec. Kupní smlouvu reg. č. 7003/06/0116, uzavřenou mezi žalovaným 1) a žalovaným 2) dne 1. 8. 2006, považovala totiž žalobkyně za absolutně neplatnou. Poukazovala na to, že již dne 17.5.2006 požádala žalovaného 1) o prodej pozemku p.č. 945/1 a 945/5 v k.ú. Liberec. Dopisem ze dne 22. 5. 2006 jí bylo sděleno, že se pozemky prodávat nebudou; později se žalobkyně dozvěděla, že dne 25.5.2006 byl zastupitelstvem Statutárního města Liberec schválen prodej pozemku p.č. 945/5 a následně dne 1.8.2006 došlo k uzavření kupní smlouvy mezi žalovaným 1) a žalovaným 2). Žalobkyně měla za to, že jí coby účastníku nabídkového řízení svědčí naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva k uvedeným nemovitostem. Žalovaní se žalobou nesouhlasili, navrhli její zamítnutí. Dle žalovaného 1) žalobkyni nesvědčí naléhavý právní zájem na určení vlastnictví, neboť účastníkem nabídkového řízení nebyla. Žalovaný 1) uváděl, že zamýšlel prodat pozemky jako celek, zatímco žalobkyně podala žádost o prodej jediného z nich. Žádost žalobkyně došla žalovanému 1) den poté, kdy byl prodej pozemků schválen radou města. Žádná subjektivní práva žalobkyně porušena nebyla, vyhovující rozsudek by se nijak v jejím právním postavení nepromítl. Žalovaný 1) dále poukázal na to, že smysl určovací žaloby tkví v narovnání právních vztahů, nikoliv ve vytváření prostoru pro další spory. Rovněž žalovaný 2) argumentoval nedostatkem právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení a uváděl stejné důvody jako žalovaný 1), pro něž požadavek žalobkyně neshledává po právu. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovanými soud prvního stupně odůvodnil právní úpravou zakotvenou v ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalovaní byli ve věci zcela úspěšní. S ohledem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/2013 byla žalovanému 1) přiznána náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za úkon dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., za celkem 10 úkonů v řízení učiněných celkem částka 3.000 Kč. Žalovanému 2) byla přiznána náhrada nákladů, které jím byly vynaloženy na zastoupení advokátkou, částkou 32.815,50 Kč.

Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání. Navrhla jeho změnu tak, aby bylo určeno, že žalovaný 1) je vlastníkem dotčených pozemků. Zdůraznila, že k její tíži nemůže jít skutečnost, že svoji žádost o prodej pozemků směřovala na jiný odbor než ten, kam měla být dle názoru žalovaného 1) doručována. Pochybení v postupu žalovaného 1) spatřovala rovněž v absenci konkrétní lhůty k prodeji pozemků tak, jak vyplývá ze

zveřejněného záměru. Trvala na tom, že projevila nepochybnou vůli stát se nabyvatelkou pozemků, její jednání je tedy třeba považovat za účast v nabídkovém řízení a tím i dovodit existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení. Vědoma si obsahu kupní smlouvy o převodu pozemků formulovala i svůj návrh na požadované určení. Doplnila v této souvislosti, že kupní smlouva zahrnuje i jiné pozemky než ty, o něž šlo ve zveřejněném záměru. K věci namítala, že zákon o obcích klade důraz na formu a náležitosti zveřejněného záměru, mělo by tedy být jasné, že se pozemky prodávají jako celek, případně jaké náležitosti jsou vyžadovány od nabídek případných zájemců. Z reakce žalovaného 1) navíc žalobkyně nabytá odůvodněného dojmu, že bude příslušným odborem kontaktována a jako nabyvatelka pozemků i vybrána. Namítla rovněž, že v usnesení zastupitelstva nebyla uvedena stejná cena, za niž se následně předmětné nemovitosti kupní smlouvou uzavřenou mezi žalovanými prodávaly. Ohledně ceny přitom žalobkyně vycházela z interního předpisu žalovaného 1) ze dne 16. 3. 2004, jímž byla stanovena tehdejší cena 1 m² částkou 2.500 Kč. Žalobkyně s ohledem na dosavadní průběh řízení navrhovala, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaní se ve svých vyjádřeních k odvolání ztotožnili se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně. Oba považovali názor soudu o nedostatku naléhavého právního zájmu na požadovaném určení za správný, odpovídající skutkovému stavu i právní úpravě příslušné problematiky. Dle žalovaného 1) žalobkyně nebyla účastníkem nabídkového řízení, z její žádosti o prodej pozemku ani nebylo možno vůli zúčastnit se nabídkového řízení dovodit. Naopak z ní jednoznačně vyplývalo, že má zájem o převod pouze jediného konkrétního pozemku. Nelze tedy spatřovat shodnou vůli žalobkyně a žalovaného 1), pokud jde o předmět koupě a prodeje. Navíc nabídka žalobkyně by ani nebyla porovnatelná s nabídkou žalovaného 2), kvůli absenci údaje o nabízené ceně. Zveřejněný záměr žalovaného 1) týkající se prodeje pozemků byl dostatečně určitý a splňoval všechny požadavky tehdejšího zákona o obcích. Žalovaný 1) poukázal i na to, že žádost žalobkyně došla až po projednání záměru prodeje v komisi pro výběr investorů a v radě města. Žalovaný 1) důvody pro zamítnutí žaloby spatřoval nejen v nedostatku právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení, ale rovněž v nedostatku aktivní legitimace žalobkyně, jež vlastníkem dotčených pozemků není a ani vyhovujícím rozhodnutím soudu by se jím nestala. Žalovaný 1) zdůraznil, že v případě úspěchu žalobkyně v odvolacím řízení by došlo pouze ke vzniku situace, kdy jemu by bylo vnucováno jeho vlastnické právo. Žalovaný 1) s ohledem na výše uvedené navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil. Žalovaný 2) neshledával podmínky pro vyhovění žalobě za daného stavu, kdy existence naléhavého právního zájmu žalobkyně není dána. Odkázal na řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu, zabývajících se tím, kdy lze naléhavý právní zájem účastníka dovodit. V projednávané věci by však vyhovění žalobě nebylo rozhodnutím způsobitelným předejít případným dalším žalobám. Žalovaný 2) připomněl i časové souvislosti případu; smlouva mezi žalovanými o koupi byla podepsána v létě r. 2006, teprve po pěti letech žalobkyně podala žalobu (a to původně na neplatnost kupní smlouvy). Žalovaný 2) se přitom po celou tuto dobu choval jako vlastník pozemků, investoval do nich nemalé prostředky. V ostatním žalovaný 2) sdílel argumentaci žalovaného 1) a navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Předchozí rozsudek odvolacího soudu byl rozsudkem Nejvyššího soudu č. j. 30 Cdo 1262/2016 - 420 ze dne 21. září 2016 zrušen a věc byla odvolacímu soudu vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší soud vytkl soudu prvního stupně i soudu odvolacímu, že nehodnotily záměr žalovaného 1) coby veřejnoprávní korporace, přičemž své skutkové závěry založily na nesporných tvrzeních účastníků, což neodpovídalo obsahu spisu. Tento základní skutkový defekt vedl k vybočení úvah ústících v právně kvalifikační závěr soudu prvního stupně i odvolacího soudu o tom, že žalovaný 1) chtěl uvedené pozemky prodat a navíc vcelku, tedy nikoliv jednotlivě. Soudy ponechaly stranou zhodnocení, zda z uvedeného záměru žalovaného 1) lze opravdu dovodit, že hodlal pozemky prodat, navíc vcelku, případně některé z nich jen v určité části, případně za jakých podmínek, a zda projevený zájem žalobkyně o koupi předmětného pozemku bylo možno považovat za irrelevantní anebo za jasně vyznívající zájem o jeho koupi v situaci, kdy běžný interpret publikovaného záměru neměl dostatek informací k tomu, jakým způsobem chce oznamovatel při ohlášeném majetkovém transferu postupovat. Odvolací soud proto s odvoláním na právní závěry formulované v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 3025/2009 uložil odvolacímu soudu pečlivě zohlednit skutkové a právní námitky žalobkyně.

Podle čl. II. – přechodných ustanovení – bod 2. zák. č. 293/2013 Sb., jímž byl novelizován zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. přede dnem 1. 1. 2014, se použije zákon č. 99/1963 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Odvolací soud dle § 214 o.s.ř. přezkoumal napadený rozsudek a jemu předcházející řízení před soudem prvního stupně při jednání. Odvolání důvodným neshledal.

Námitky žalobkyně spočívaly v tom, že nebyla dodržena lhůta vyvěšení záměru v délce 15 dnů dle § 39 zákona č. 128/2000 Sb., že chyběly podstatné náležitosti určitosti právního úkonu záměru (jak reagovat, do kdy je možnost se vyjádřit a předložit nabídky), že záměr byl vyhlášen odborem rozvojových projektů, nikoliv orgánem oprávněným k dispozici s veřejným majetkem, a učinění veřejné nabídky je tak neplatným právním úkonem, že v záměru nebyla uvedena žádná lhůta pro zaslání nabídek zájemců ani další podrobnosti, což odporuje zásadám postupu privatizace.

Stěžejní odvolací námitka žalobkyně – s ohledem na dosavadní postup soudu prvního stupně a důvody, pro něž byla žaloba soudem prvního stupně zamítnuta, spočívá v tom, že žalobkyni svědčí naléhavý právní zájem na požadovaném určení.

Naléhavým právním zájmem ve smyslu § 80 písm. c) o.s.ř. je objektivní potřeba žalobce postavit najisto, zda mu svědčí nebo naopak jej zavazuje určitá právní skutečnost; předpokladem je, že k úplnému navození právní jistoty ve vztazích mezi konkrétními osobami nelze dojít cestou žaloby na plnění. Tyto žaloby jsou ryze soukromoprávní povahy, žalobce se jimi může domáhat ochrany svých vlastních práv, do nichž bylo zasaženo nebo která jsou ohrožena či zpochybňována. Naléhavý právní zájem, který je podmínkou pro úspěch určovací žaloby, je dán tehdy, když právní postavení žalobce je bez tohoto určení ohroženo nebo je

nejisté. Zároveň však musí platit, že určovací žaloba v případě úspěchu povede k nápravě konkrétní vzniklé sporné situace.

Určovací žalobou podle § 80 písm. c) o.s.ř., mající soukromoprávní povahu, se žalobce může domáhat ochrany svých vlastních práv, do nichž bylo zasaženo, nebo která jsou ohrožena či zpochybňována.

Soud prvního stupně se – se zřetelem na právní úpravu zakotvenou v § 80 písm. c) o.s.ř. – zaměřil nejprve na to, zda žalobkyně má naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva žalovaného 1) k žalobou dotčeným nemovitostem. Poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu (konkrétně rozhodnutí ve věcech sp. zn. 30 Cdo 3473/2007, 28 Cdo 4813/2007), podle níž o naléhavý právní zájem může jít zásadně jen tehdy, jestliže by bez soudem vysloveného určení, že právní vztah nebo právo existuje, bylo ohroženo právo žalobce nebo by se jeho právní postavení stalo nejistým. U žalobce by tedy muselo jít buď o právní vztah (právo) již existující (alespoň v době vydání rozhodnutí) nebo o takovou jeho procesní, případně hmotněprávní situaci, v níž by objektivně v již existujícím právním vztahu mohl být ohrožen, případně pro své nejisté postavení by mohl být vystaven konkrétní újmě. Naléhavý právní zájem pak svědčí pouze osobám, do jejichž právních poměrů by se určení neplatnosti smlouvy, resp. určení vlastnického práva, mohlo promítnout. Soud prvního stupně dále konstatoval, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu svědčí naléhavý právní zájem neúspěšnému účastníkovi nabídkového řízení, v jehož rámci byly nemovitosti prodány, resp. účastníkovi, kterému bylo znemožněno účastnit se takového nabídkového řízení, tj. byly-li nemovitosti prodány bez zveřejnění záměru nemovitosti prodat.

Soud prvního stupně vzal po provedeném řízení za nesporné, že žalovaný 1) v únoru r. 2006 zveřejnil na své úřední desce (od 3. 2. 2006 do 20. 2. 2006) záměr pozemky prodat. Dne 16. 5. 2006 rada města schválila prodej mimo jiné nemovitostí uvedených ve výroku napadeného rozsudku. Žalobkyně dne 17. 5. 2006 požádala žalovaného 1) o prodej pozemků p.č. 945/1 a p.č. 945/5, na což žalovaný 1) písemně dne 22. 5. 2006 reagoval sdělením, že první pozemek se zatím prodávat nebude a prodej druhého realizuje odbor rozvojových projektů. Dne 25. 5. 2006 schválilo prodej zastupitelstvo, dne 1. 8. 2006 byla uzavřena kupní smlouva. Soud prvního stupně měl za to, že žalovaný 1) dodržel postup dle § 39 odst. 1 zák. č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění účinném do 31. 8. 2012, neboť o záměru prodat nemovitý majetek informoval po dobu 15 dnů zveřejněním oznámení na své úřední desce. Dovodil, že žalobkyně se mohla seznámit se záměrem prodat označené nemovitosti již v únoru r. 2006, svým postupem jí žalovaný 1) účast v nabídkovém řízení neznemožnil. Soud prvního stupně dále poukázal na vyjádření žalobkyně, podle něhož ona sama nevěděla, že město svůj záměr zveřejnilo. Pouhou náhodou pak došlo k tomu, že v době těsně před prodejem nemovitostí (a den po schválení prodeje radou města) žalobkyně zaslala žalovanému 1) žádost o prodej jednoho z předmětných pozemků (p.p.č. 945/5). Dle vlastního vyjádření žalobkyně svoji žádost nesměřovala na konkrétní odbor žalovaného 1). Soud prvního stupně tím měl za potvrzené, že v době své podání žádosti žalobkyně nevěděla, že prodej již je konkrétním odborem – odborem rozvojových projektů - realizován. Dále soud prvního stupně dovodil, že za takové situace se žalobkyně nemohla vědomě účastnit nabídkového řízení. Realizaci prodeje pozemku p.č. 945/5 odborem rozvojových projektů zjistila žalobkyně až z dopisu

žalovaného 1) ze dne 22. 5. 2006, avšak ani poté příslušný odbor s nabídkou na koupi pozemku p.č. 945/5 nekontaktovala, ačkoli již dne 25. 5. 2006 byl prodej schválen zastupitelstvem. Jestliže by žalobkyně byla měla v úmyslu účastnit se nabídkového řízení, jistě by se na příslušný odbor obrátila a předložila konkrétní nabídku. Soud prvního stupně zdůraznil, že žalobkyně tak neučinila. Uzavřel, že žalobkyně nebyla tedy účastníkem nabídkového řízení, a proto jí nemůže svědčit naléhavý právní zájem na určení vlastnictví k p.p.č. 945/5 (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3472/2007). Ohledně ostatních pozemků soud prvního stupně uvedl, že žalobkyně ani netvrdila, že by měla zájem o jejich koupi, natož aby zájem projevila v nabídkovém řízení. Naléhavý právní zájem k těmto pozemkům tedy žalobkyni nesvědčí. Soud prvního stupně pro nedostatek naléhavého právního zájmu žalobu zamítl.

V první řadě je třeba uvést, že námitku promlčení vznesenou žalovaným 2) odvolací soud důvodnou neshledal. Nárok na určení neplatnosti smlouvy pro její absolutní neplatnost nepodléhá promlčení. Soud je povinen přihlížet k absolutní neplatnosti právního úkonu i bez návrhu, tj. z úřední povinnosti. Zákon nestanoví nějakou časovou mez, do kdy je třeba k vadě právního úkonu přihlížet. Z takového právního úkonu nevznikne právo, které by se mohlo v daném případě promlčet (usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 11. 2005, sp. zn. 12 Co 154/2003, Vaške, V.: Přehled judikatury ve věcech promlčení a prekluze v soukromém právu, ASPI, a.s., Praha 2006, str. 23).

Rovněž další námitce žalovaného 2), podle níž výkonu práva žalobkyně by neměla být přiznána soudní ochrana pro rozpor s dobrými mravy, odvolací soud nepřisvědčil, a to se zřetelem na právní závěry podávající se z usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2680/2013 ze dne 30. 10. 2014.

Odvolací soud se proto dále zabýval otázkou aktivní legitimace žalobkyně a existence jejího naléhavého právního zájmu na požadovaném určení.

V řízení nebylo sporným, že žalobkyně dopisem ze dne 14. 5. 2006 doručeným žalovanému 1) dne 17. 5. 2006 dala najevo svůj zájem o odkoupení nemovitostí: bytové jednotky, pozemků p.č. 945/1 a p.č. 945/5. Dovolací soud shledal nesprávnými a nepodloženými dosavadní závěry soudu prvního stupně a soudu odvolacího o tom, že souhlasnými tvrzeními účastníků byl zjištěn záměr obce převádět nemovitý majetek coby celek. Dále pak zdůraznil nutnost aplikovat v dané věci právní závěry podávající se z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3025/2009 ze dne 21. 12. 2010.

Žalobu na neplatnost uzavřené kupní smlouvy mohou za současné situace podat pouze osoby, do jejichž právních poměrů by se případné určení neplatnosti takové smlouvy mohlo promítnout. Žalobní legitimace tedy nepřísluší každému občanovi, ale pouze omezenému okruhu účastníků – zejména tedy neúspěšným či opomenutým uchazečům o koupi daného nemovitého majetku.

Neúspěšný zájemce o koupi obecního majetku je legitimován k uplatnění práva u soudu, neboť výsledek řízení může být podkladem k tomu, aby se mohl znovu domáhat práv,

jež mu tvrzeným porušením pravidel výběrového (nabídkového) řízení vznikla (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. 28 Cdo 3950/2010).

Pokud jde o posouzení otázky případného potencionálního zájemce o koupi obecního pozemku, naléhavý právní zájem žalobkyně na požadovaném určení by nebyl dán ani v případě, pokud by bylo zjištěno, že obec před realizovaným převodem nepublikovala svůj záměr prodat předmětný pozemek, a to vzhledem ke zjištění, že žalobkyně v žalobě projevila zájem pouze o koupi některých, tedy nikoliv všech pozemků, které byly odděleny z původního pozemku (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. 30 Cdo 506/2011).

Jelikož žalobkyně, domáhající se určení vlastnického práva žalovaného 1), nebyla smluvní stranou smlouvy, jež byla podkladem pro zápis vlastnického práva žalovaného 2) a tedy není subjektem, v jehož právní sféře by se žalobě vyhovující rozhodnutí soudu mohlo bezprostředně projevit, bylo nutno otázce existence naléhavého právního zájmu věnovat zvýšenou pozornost. Pokud by totiž naléhavý právní zájem na požadovaném určení žalobkyně neměla, znemožnila by tato okolnost, aby se otázkou platnosti převodu vlastnictví k majetku obce, a to i pro vady zakládající absolutní neplatnost právního úkonu, soud mohl věcně zabývat.

Z písemného podání žalobkyně adresovaného Statutárnímu městu Liberec datovaného dnem 14. 5. 2006 nazvaného Věc: žádost o prodej nemovitostí bylo zjištěno, že žalobkyně jako vlastník jednotky číslo 87/3 Liberec V - Kristiánov č. p. 87 na parc. 944/1 žádá o prodej přílehlé parc. č. 945/1 a 945/5 Liberec V - Kristiánov a prodej bytové jednotky 87/1 v téže domě Liberec V - Kristiánov č. p. 87, případně o zaslání informace, že se Statutární město Liberec rozhodlo tyto nemovitosti prodat ve veřejné dražbě. Z dopisu Statutárního města Liberec odbor ekonomiky adresovaného žalobkyni datovaného dnem 22. 5. 2006 k dopisu žalobkyně ze dne 14. 5. 2006 bylo zjištěno, že prodej bytové jednotky číslo 87/001 v budově č. p. 87, ulice Komenského, Liberec 5 bude možný až po vložení platného prohlášení spoluvlastníků do katastru nemovitostí, což dosud nebylo úspěšně realizováno, předkupní právo k požadované bytové jednotce má nájemce jednotky. Pozemek p. č. 945/1, katastrální území Liberec, související s budovou, bude předmětem prodeje též po vložení prohlášení, které přesně vymezí jednotlivé podíly k jednotlivým bytovým jednotkám. Pozemek p. č. 945/5, katastrální území Liberec, nebude oddělení majetku města prodávat, ale prodej byl převeden na odbor rozvojových projektů. Z písemného záměru vyvěšeného na úřední desce v době od 3. 2. 2006 do 20. 2. 2006 bylo zjištěno, že odbor rozvojových projektů Statutárního města Liberec dává veřejnosti na vědomí záměr převést nemovitosti: 944/2, 944/3, 944/4, 945/5, 945/6, 946/2, 950/2, 950/4, 951/2, 940/2 - část, 945/1 - část.

Žalobkyni nelze přičítat k tíži, že její dopis obsahující projev zájmu o odkoupení pozemku byl v rámci vnitřní organizace magistrátu postupován na příslušný odbor a došlo tím určité prodlevě v řádu dní.

Na rozdíl od závěru soudu prvního stupně (vědom si názoru soudu dovolacího) odvolací soud nepovažuje za nesporné či prokázané tvrzení žalovaného 1) o tom, že jeho záměrem bylo převést výše označený majetek obce jako celek, když tento závěr nelze učinit pro odlišná stanoviska účastníků ani po provedeném dokazování.

Odvolací soud proto v dalším zaujal názor, že otázku aktivní legitimace žalobkyně v řízení o žalobě na určení vlastnictví je třeba řešit ve vztahu k jednotlivým nemovitostem, jichž se žaloba týká, neboť "žalobce, který nebyl ani potencionálním účastníkem napadeného právního úkonu týkajícího se obecního majetku, postrádá aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby" (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. 28 Cdo 2506/2008).

Ze skutečností vyličených v žalobě a jejím doplnění vyplývá, že žalobkyně předmětem žaloby na určení učinila jak požadavek na určení vlastnictví žalovaného 1) k pozemkům parc. č. 945/5 Liberec V – Kristiánov, tak i další vlastnictví k dalšímu nemovitému majetku, o jehož nabytí zájem neprojevila (pozemku p.č. 945/6 o výměře 579 m², pozemku p.č. 946/2 o výměře 776 m² a pozemku p.č. 950/4 o výměře 883 m², pozemku p.č. 951/2 o výměře 28 m², vše v k.ú. Liberec, obec Liberec).

Nejvyšší soud k otázce aktivní legitimace osob a existenci naléhavého právního zájmu k podání žaloby na určení neplatnosti smlouvy o převodu nemovitosti z majetku obce či na určení vlastnictví obce k takto převáděnému majetku, konstantně zaujímá právní názor, že tuto aktivní legitimaci přiznává pouze osobám, do jejichž právních poměrů by se určení neplatnosti smlouvy mohlo promítnout (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu, například ve věci sp. zn. 28 Cdo 4813/2007), tedy neúspěšnému účastníkovi nabídkového řízení či potencionálnímu účastníkovi nabídkového řízení, který by nabídku obci předložil, pokud by záměr obce o převodu majetku byl řádně zveřejněn tak, aby se o něm mohl dozvědět.

Žalobkyně je tedy považována za potencionálního účastníka nabídkového řízení, má tudíž aktivní legitimaci k podání žaloby na určení, ovšem pouze v té části žaloby, která se týká pozemku parc. 945/5 Liberec V - Kristiánov, o jehož koupi projevila zájem svým dopisem ze dne 14. 5. 2006. Aktivní legitimaci naopak postrádá ohledně ostatních nemovitých věcí, které jsou uvedeny v žalobě.

Obec, ani jakožto účastníka soukromoprávního vztahu nelze vyjmout z požadavků kladených na správu veřejných. Obec jakožto veřejnoprávní korporace má při nakládání se svým majetkem určité zvláštní postavení vyplývající právě z jejího postavení jakožto subjektu veřejného práva. Proto i zde platí, že hospodaření s majetkem obce musí být maximálně průhledné, účelné a veřejnosti přístupné.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2009, sp. zn. 28 Cdo 3297/2008).

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 20. 6. 2012 sp zn IV. ÚS 1167/11 uvedl, že soudní rozhodování nenahrazuje kontrolní mechanismy v rámci územní samosprávy. V nálezu ze dne 14. 11. 2012, sp zn II. ÚS 3545/11, uvedl, že v civilním soudním řízení může být právní úkon obce, jímž nakládá se svým majetkem, přezkoumán z hlediska jeho souladnosti s právními předpisy, avšak jen za dodržení podmínky, že žalobce prokáže, že tímto právním úkonem byl dotčen na svých subjektivních právech vyplývajících z práva soukromého. Obdobně Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 28 Cdo 4365/2009 uvedl, že žaloba podle § 80 písm. c) o. s. ř. nemůže být prostředkem kontroly občanů hospodaření s obecním majetkem, dále že žalobce má naléhavý právní zájem na určení neplatnosti

soukromoprávního úkonu obce jen tehdy, jestliže tvrdí a prokazuje, že tímto právním úkonem byl dotčen na svých subjektivních právech z práva soukromého.

Účelem právní úpravy publikace záměru obce prodat nemovitý majetek (§ 39 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb.) je především informovat občany o dispozicích s obecním majetkem; jde o to, aby příslušné úkony probíhaly transparentně, aby se o nich občané předem a včas dozvěděli, aby mohli upozornit na hrozící pochybení či nesprávné hospodaření obce a případně aby měli možnost projevit sami zájem o nabytí věcí, resp. práv plynoucích z obecního majetku.

V tomto případě žalobkyně není občanem Statutárního města Liberec, jež vystupuje v řízení coby žalovaný 1), což její možnosti domoci se kontroly hospodaření s obecním majetkem prostřednictvím veřejnoprávních mechanismů může limitovat, nicméně taková okolnost by neměla vést k nerespektování právních závěrů vyšších soudů uvedených shora. Opačný přístup by znamenal fakticky znevýhodnění občanů obce v porovnání s občany jiných obcí.

V podmínkách posuzované věci je třeba rozlišovat otázku aktivní legitimace k podání určovací žaloby a otázku existence naléhavého právního zájmu coby podmínky pro úspěch takové žaloby. Byť v řadě případů tyto dvě okolnosti mohou splynout, odvolací soud má za to, že v daném případě je třeba otázce naléhavého právního zájmu věnovat samostatnou pozornost.

Naléhavý právní zájem na určení neplatnosti smlouvy se u osob, které tvrdí, že byly poškozeny na svých právech coby další zájemci o koupi nemovitosti ve vlastnictví obce, může prosadit (je dán) jen na základě tvrzení, že v určené lhůtě (nebo i před započítáním jejího běhu) samy zájem o koupi projeví (učinily obci nabídku). (R 9/2001).

Z vyjádření žalobkyně účinného v řízení se podává, že shledává zásah do svých práv v tom, že pokud by žalovaný 1) postupoval při prodeji svého majetku v souladu s právními předpisy, nebyla by připravena o možnost nabytí vlastnického práva k příslušnému majetku.

Žalovaný 1), jenž nezvolil formu nabídkového řízení v podobě výzvy adresované blíže neurčenému okruhu občanů (či jiných subjektů) a přijal jiný, z hlediska právních norem přípustný, postup při prodeji svého majetku, tedy nejednal vůči žalobkyni netransparentně, pokud se omezil na reakci v podobě dopisu oznamujícího, že pozemek p. č. 945/5, katastrální území Liberec, nebude oddělení majetku města prodávat, ale prodej byl převeden na odbor rozvojových projektů.

Žalobkyně tedy měla k dispozici dostatečně konkrétní informaci, na jejímž základě mohla učinit další kroky směřující k nabytí vlastnického práva k příslušné parcele. Skutečnost, že tak neučinila, je jednou z podstatných okolností pro závěr odvolacího soudu o neexistenci naléhavého právního zájmu žalobkyně.

Z provedeného dokazování vyplývá, že žalobkyně sice svým dopisem žalovanému 1) ze dne 14. 5. 2006 projevila zájem o zakoupení pozemku parc. č. 945/5 Liberec V - Kristiánov (mimo jiné) a požádala o informaci pro případ, že žalovaný 1) se rozhodne pro prodej ve veřejné dražbě, neučinila však přitom žádnou konkrétní nabídku, již by bylo možno vyhodnocovat a již by žalovaný 1) měl povinnost vzít v úvahu při své zvažované dispozici s majetkem. Žádný právní předpis nezavazuje obec, aby při zcizování svého majetku volila formu nabídkového řízení v podobě oslovující předem blíže neurčený okruh subjektů. Obci náleží právo zvolit i jinou cestu, například oslovit konkrétní subjekty. Povinností obce nicméně zůstává zveřejnit takový svůj záměr, aby občané měli příležitost uplatnit případné připomínky k tomuto převodu.

Na tzv. nabídkové řízení se nevztahuje zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, neboť prodej nemovitosti ve vlastnictví obce nespadá do předmětu úpravy citovaného zákona. Nelze vyloučit jisté omezení v podobě stanovení konkrétních kritérií pro výběr zájemce v případech, kdy obec jakožto prodávající má zájem na tom, aby nemovitost nabyl takový subjekt, u něhož budou naplněny předpoklady finančně zajištěného a řádného hospodáře schopného o nemovitost náležitě pečovat a spravovat ji; takový postup není ani v rozporu s právními předpisy, jestliže jsou naplněny předpoklady uvedené v § 39 zákona o obcích. Ani přímý prodej nemovité věci vybrané osobě právní předpisy nezakazují, byť takový postup musí být v každém jednotlivém případě dostatečně odůvodněn. Přezkum souladu jednání obce z pohledu naplnění příslušných kritérií ovšem soudu v tomto soukromoprávním sporu nepřislouší.

Naléhavý právní zájem žalobkyně na určení vlastnictví žalovaného 1) (a coby předběžné otázky neplatnosti právního úkonu týkajícího obecního majetku) odvolací soud neshledal z následujících důvodů: 1. žalobkyně sice zájem o koupi pozemku parc. č. 945/5 vůči žalovanému 1) projevila, avšak neučinila žádnou konkrétní, tudíž porovnatelnou nabídku žalovanému 1), již by se tedy obec měla povinnost (a věcně vůbec mohla) před realizací napadené transakce zabývat; 2. po poskytnutí informace odborem rozvojových projektů – v reakci na projevený zájem o koupi - sdělením, že prodej majetku byl převeden na konkrétní odbor, již žalobkyně žádný další krok (např. konkretizaci nabídky, dotaz na poskytnutí dalších informací) neučinila, když, jak sama připustila, si subjektivně obsah písemného sdělení nesprávně vyložila a měla za to, že pozemek zůstane vlastnictvím žalovaného 1); 3. žalobkyní uváděný důvod pro vedení tohoto řízení je opětovné otevření možnosti ucházet se o nabytí převáděného majetku, byť žalovaný 1) nezměnil své stanovisko, podle něhož účelem převodu měla být investiční rozvoj obce/výstavba (právě proto byla věc svěřena odboru rozvojových projektů, nikoli odboru ekonomiky; 4. velmi podstatným důvodem pak pro odvolací soud je to, že k zápisu vlastnického práva žalovaného 2) došlo pět let před podáním žaloby, v mezidobí v důsledku stavebně investiční činnosti reálný stav pozemku doznal značných změn a žalobkyně neuvedla žádné přesvědčivé objektivní důvody pro podání soukromoprávní žaloby na určení vlastnického práva žalovaného 1) s takovým časovým odstupem. Objasnění poskytnuté žalobkyní, totiž že uvedenou dobu potřebovala pro pokus o smírné řešení a shromáždění nezbytného materiálu pro úspěch ve sporu, kontrastuje s obsahem spisu, dle něhož žalobkyně využívala průběžně řadu instrumentů veřejného práva i trestního práva, dále

pak její žalobní námitky se soustřeďují na obsahové a další náležitosti záměru v podobě obsažené na jediné listině.

Ani pokud by bylo možno v minulosti právní zájem na požadovaném určení na straně žalobkyně shledat, atribut naléhavosti by dle názoru odvolacího soudu v době rozhodování naplněn nebyl. Žalobkyně totiž v minulosti dle vlastních tvrzení (načas) upustila od svého zájmu nabýt vlastnictví k pozemku („...žalobkyně pátrala po skutečnostech, proč a za jakým účelem byly pozemky prodány, když v mezidobí byla prakticky smířena, že dojde k výstavbě a rozšíření MŠ, když následně zjistila, že má být postaven 6patrový bytový dům...“ viz č.l. 206 p.v.). Podaná žaloba tak již nesměřuje k ochraně subjektivního porušeného práva žalobkyně, nýbrž jeví se jako snaha dosáhnout jakési revize postupu žalovaného 1) při dispozicích s jeho majetkem.

Lze tedy shrnout, že důvodem pro zamítnutí žaloby v části domáhající se určení vlastnického práva žalovaného 1) k pozemku p.č. 945/6 o výměře 579 m², pozemku p.č. 946/2 o výměře 776 m² a pozemku p.č. 950/4 o výměře 883 m², pozemku p.č. 951/2 o výměře 28 m², vše v k.ú. Liberec, obec Liberec, je nedostatek aktivní legitimace žalobkyně.

Odvolací soud sdílí závěry, jež soud prvního stupně učinil, pokud jde o podmínku naléhavého právního zájmu žalobkyně na určení. Soud prvního stupně dostatečně osvětlil, že vyhovění žalobě by neznamenal žádnou nápravu subjektivního postavení žalobkyně, jež se účastníkem nabídkového řízení nestala, do jejích práv by se výrok týkající se vlastnictví žalovaného 1) k předmětným pozemkům nijak nepromítl.

Postup soudu prvního stupně, jenž dospěl k závěru o nedostatku naléhavého právního zájmu na určení a přistoupil proto k zamítnutí žaloby, aniž by se byl zabýval meritem věci, odpovídá závěrům formulovaným v rozsudku Nejvyššího soudu ze den 28.3.2007 sp. zn. 26 Cdo 1255/2006.

Žalobu ohledně zbývajících částí, tj. určení vlastnictví žalovaného 1) k p.č. 945/5 o výměře 1020 m², shledal odvolací soud nedůvodnou pro nedostatek naléhavého právního zájmu žalobkyně.

Odvolací soud, vědom si důvodů uvedených v rozhodnutí Nejvyššího soudu, jímž byl předchozí rozsudek zrušen, považuje za potřebné doplnit, že si má na paměti existenci rozsáhlé judikatury Nejvyššího soudu v oblasti problematiky soukromoprávních úkonů obce týkajících se nakládání s obecním nemovitým majetkem. Respektuje požadavek kladený na obec jako veřejnoprávní korporaci, aby její hospodaření bylo maximálně průhledné, účelné a veřejnosti přístupné (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2009 sp. zn. 28 Cdo 3297/2008). Ani zvláštní zájem veřejnosti však podle odvolacího soudu nepostačuje k tomu, ani u žalobkyně v řízení o určení práva byla shledána existence naléhavého právního zájmu, a to právě se zřetelem na konkrétní okolnosti případu.

V posuzované věci je totiž situace specifická. Aktivní legitimaci k žalobě o určení vlastnictví žalovaného 1) k p.č. 945/5 odvolací soud přiznal žalobkyni výhradně coby

neúspěšnému zájemci o koupi tohoto konkrétního obecního majetku (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2010, s. zn. 28 Cdo 3950/2010), aniž by z uvedeného rozhodnutí bylo možno jednoznačně dovodit, že za takového zájemce označit pouze toho, kdo podá konkrétní nabídku. Tento širší výklad (vyznívající ve prospěch žalobkyně, jež vyjádřila pouze zájem, nabídku však neučinila) odvolací soud přijal na základě úvahy, že obec má povinnost před svým rozhodnutím o převodu svého majetku zvážit veškeré známé nabídky tak, aby její následně přijaté rozhodnutí odpovídalo zájmu občanů. Druhá okolnost, k níž odvolací soud přihlíží, je to, že žalovaný 1) na projev zájmu žalobkyně reagoval v podobě písemného sdělení, z něhož rozhodně nelze důvodně získat dojem, že se právě tyto pozemky prodávat nebudou. Naopak toto sdělení obsahovalo dostatečně konkrétní a věcné informace pro to, aby žalobkyně mohla v přiměřené době podniknout další kroky (obrátit se ve věci na konkrétní odbor úřadu, jenž věc prodeje vyřizoval, učinit konkrétní finanční nabídku apod.), což však žalovaná z ryze subjektivních důvodů (špatné pochopení textu) neučinila. Třetí odlišnost od případů judikatorně řešených spočívá v tom, že žalobkyně při vyjádření svého zájmu o koupi postupovala ze své iniciativy, nikoli v reakci na zveřejnění (byť případně vadného) záměru, o němž v době jeho vyvěšení ani nevěděla, ačkoliv jí v této vědomosti nic objektivně nebránilo, a jehož vady začala vytýkat až žalobou podanou po pěti letech.

Za takové situace poskytnutí ochrany právu žalobkyně (jež ona vnímá jako právo na možnost nabytí převedeného majetku, nikoli uplatnění námitek vůči zamýšlené dispozici obce, jejíž občanem sama není), odvolací soud vnímá jako nepřiměřený zásah do práv žalovaného 2).

Odvolací soud se při svých skutkových zjištěních učiněných ze záměru omezil pouze na to, zda prokazuje záměr převést nemovitý majetek jako celek (což v rámci své procesní obrany tvrdil žalovaný 1)). Tuto skutečnost považoval za relevantní právě pro to, aby si mohl vyjasnit, zda a případně v jakém rozsahu svědčí žalobkyni aktivní legitimace v daném řízení. K věcnému přezkumu záměru z pohledu žalobkyni namítaných či jiných vad, jež by ve svých důsledcích vedly k závěru o absolutní neplatnosti kupní smlouvy, odvolací soud nepřistoupil, když má za to, že takový postup by nebyl na místě.

Odvolací soud tedy nezjišťoval další skutečnosti ohledně podoby záměru, doby jeho vyvěšení atd. ani nečinil závěry o souladnosti záměru s judikturními závěry vyšších soudů (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 28 Cdo 1684/2004, 30 Cdo 1932/2008, ze dne 19. 5. 2009, sp. zn. 28 Cdo 1684/2004, ze dne 27. 10. 2004, usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 9. 1998, sp. zn. III ÚS 258/98).

Z uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek v meritorním výroku I. jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

V souladu s § 142 odst. 1 o.s.ř. uložil soud prvního stupně povinnost nahradit náklady řízení, jež vynaložili žalovaní na svoji procesní obranu, žalobkyni, jež nebyla ve věci úspěšná.

Žalovaný 1), jenž nebyl v řízení zastoupen advokátem, má právo na náhradu nákladů spočívajících v částce 3.000 Kč, představující v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl.

ÚS 39/2013 ze dne 7. 10. 2014 paušální náhradu nákladů na hotové výdaje za deset úkonů: příprava věci 18. 11. 2011, projednání s příslušnými zaměstnanci a vedením města 29. 11. 2011, písemné vyjádření k žalobě 15. 12. 2011, jednání u soudu prvního stupně 7. 6. 2012, 6. 9. 2012, 11. 9. 2012, 26. 8. 2014, 20. 11. 2014, jednání u odvolacího soudu 19. 2. 2014, příprava podkladů a vyjádření pro poradu vedení a zastupitelstvo města 16. 9. 2014.

Žalovaný 2) má právo na náhradu nákladů řízení vynaložených na právní služby advokátky, přičemž za účelně vynaložené odvolací soud považuje převzetí věci původní zástupkyní JUDr. Janou Kučerovou (jež doložila registraci plátce DPH) a jí učiněné písemné vyjádření k žalobě z 16. 12. 2011 po 2.100 Kč, k nim náležející dvě náhrady hotových výdajů po 300 Kč a DPH v sazbě 21 % z těchto částek, tj. 1.008 Kč, účast stávající zástupkyně Mgr. Zuzany Kučerové při jednáních soudu prvního stupně konaných dne 7. 6. 2012 a 6. 9. 2012 po 2.100 Kč a při jednání odročeném k vyhlášení rozsudku konaném dne 11. 9. 2012 po 1.050 Kč, k nim náležející tři náhrady hotových výdajů po 300 Kč, účast při jednání před odvolacím soudem konaným dne 19. 2. 2014, účast při jednáních před soudem prvního stupně konaných dne 26. 8. 2014 a 20. 11. 2014, k nim náležející tři náhrady hotových výdajů po 300 Kč. Z obsahu spisu ani z průběhu řízení nevyplynuly okolnosti, pro něž by udělení plné moci stávající zástupkyni bylo možno považovat za objektivně nezbytný krok a náklad s tím související za účelně vynaložený. Tarifní hodnota úkonů vykonaných 31. 12. 2012 byla stanovena dle vyhl. č. 177/1996 Sb. v tehdy účinném znění jako 25.000 Kč, tarifní hodnota úkonů vykonaných po uvedeném datu pak jako 35.000 Kč.

Odvolací soud dle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil výrok III. napadeného rozsudku tak, že žalobkyni uložil zaplatit náhradu nákladů řízení žalovanému 2) před soudem prvního stupně částkou 21.450,50 Kč, k rukám advokátky (§ 149 odst. 1 o.s.ř.). Lhůta k zaplacení v souladu s § 160 odst. 1 o.s.ř. byla určena v délce tří dnů od právní moci rozsudku.

Oba žalovaní byli i v odvolacím řízení zcela úspěšní, odvolací soud proto rozhodl podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., že žalobkyně je povinna nahradit žalovaným účelně vynaložené náklady odvolacího a dovolacího řízení. Žalovanému 1) náleží dle § 151 odst. 3 o.s.ř. ve znění účinném od 1. 7. 2015 náhrada v paušální výši určené vyhláškou č. 254/2015 Sb. za šest úkonů (účast při jednáních odvolacího soudu dne 23. 9. 2015, 9. 1. 2017, 24. 1. 2017, 25. 1. 2017 a 3. 4. 2017, písemné vyjádření k dovolání) ve výši 1.800 Kč. Žalovaný 2) zastoupený advokátkou vynaložil v odvolacím řízení účelně náklady na jeden úkon právní služby dle § 9 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 177/1996 Sb. v sazbě po 3.100 Kč, a to účast na jednání odvolacího soudu dne 23. 9. 2015, 9. 1. 2017, 25. 1. 2017 a 3. 4. 2017, písemné vyjádření ve věci dne 23. 1. 2017, a související náhradu hotových výdajů za těchto pět úkonů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., Dalšími úkony, vynaloženými ze strany žalovaného 2) v odvolacím řízení účelně, za něž náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny, tj. ve výši 1.550 Kč, je písemné vyjádření k předběžnému opatření dle § 11 odst. 3 v návaznosti na odst. 2 písm. a) vyhl. a účast zástupkyně žalovaného 2) při jednání odročeném za účelem vyhlášení rozsudku téhož dne 23. 9. 2015, dle § 11 odst. 2 písm. f) vyhl. K těmto úkonům náležejí dvě náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. S ohledem na § 25 odst.

1 o.s.ř. neshledal odvolací soud důvodným požadavek žalovaného 2) na přiznání odměny a náhrady hotových výdajů za úkon specifikovaný jako převzetí zastoupení v odvolacím řízení. Dále pak není dle odvolacího soudu relevantní skutečnost, že při jednání konaném dne 3. 4. 2017 byla žalovaná 2) zastoupena coby substitutem advokátkou, jež je plátcem DPH, jelikož z pohledu procesní úpravy náhrady nákladů řízení se otázka náhrady daně z přidané hodnoty váže k poměrům zmocněného advokáta, nikoli jeho substituta. Celkem tedy výše náhrady účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení na straně žalovaného 2) činí 20.700 Kč. Náhradu nákladů odvolacího řízení žalovaného 2) bylo žalobkyni dle § 149 odst. 1 o.s.ř. uloženo zaplatit k rukám advokátky, a to ve třídní lhůtě stanovené dle § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné (§ 201 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni (§ 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Liberci dne 3. dubna 2017

**JUDr. Kateřina Soltanová, v. r.
předsedkyně senátu**

Za správnost vyhotovení:
Lucie Vávrová